

bør anvende, og at Bestemmelsen burde formuleres paa følgende Maade: „Dog maa vedkommende ikke staa udenfor de paagældende Organisationer og Hovedorganisationer“.

Og hvis jeg saa vender mig til det andet Hovedpunkt af Forligsinstitutionens Virksomhed, nemlig den mæglende, der er Hovedpunktet i den Lovgivning, vi her staar overfor, anerkender jeg det Fremskridt, der ligger i den Regel, at Mæglingsforslag med Forligsmandens Samtykke kan offentliggøres, selv om begge Parters Svar paa Mæglingsforslaget ikke foreligger, medens man efter den gældende Lovgivning ikke maa offentliggøre Mæglingsforslag uden begge Parters Samtykke, medmindre Arbejdsstandsning finder Sted og Forligsmanden har afbrudt sin Virksomhed i vedkommende Sag. Det, der her skal danne Baggrunden for Forligsmandens Virksomhed for den fredelige Bilæggelse af Arbejdsstridigheder, er just den Indfyldelse, den offentlige Mening kan have paa Parterne; men for at den offentlige Mening kan gøre sig gældende med Vægt, maa den have Adgang til at faa objektivt Kendskab til de foreliggende Stridsspørgsmaal, og derfor vil det, at man kan faa Adgang til i højere Grad at offentliggøre Mæglingsforslag, utvivlsomt betyde et Fremskridt.

Jeg vil dog gerne i Overensstemmelse med mine Udtalelser under Finanslovbehandlingen i forrige Samling have henstillet til Overvejelse, om man ikke kunde gaa et Skridt videre paa dette Punkt, saaledes at man gav Forligsmandsinstitutionen Adgang til at fastsætte, at Arbejdskonflikter ikke maatte begynde før efter et vist, nærmere bestemt Tidsrum efter Mæglingsforslagets Offentliggørelse, for at man derigennem kunde sikre den offentlige Mening Lejlighed til at gøre sig gældende. Jeg forstaar vel, at man skal iagttage en vis Varsomhed med Hensyn til Offentliggørelse af Mæglingsforslag, men her drejer det sig om Spørgsmaal af saa stor Betydning, at det vilde være rigtigt, at Mæglingsforslagene blev offentliggjort, og at den offentlige Mening fik en rimelig Tid til at dømme, inden Arbejdskonflikten udbrød.

Med Hensyn til det tredie Hovedpunkt i Forligsinstitutionens Virksomhed, nemlig den undersøgende Virksomhed, vil jeg gerne have henstillet til Overvejelse, om man ikke burde udvide Forligsinstitutionens Adgang til at anstille Undersøgelse, saaledes at man ikke, som Tilfældet er ifølge Lovforslagets § 6, er indskrænket til at anstille Undersøgelser, hvor der er Uenighed om Løn,

Arbejdstid, Overarbejde og lignende praktiske Arbejdsforhold, men saaledes at man ogsaa havde Adgang til gennem Forligsinstitutionen at faa undersøgt andre Spørgsmaal, der kunde være af Betydning for Bilæggelse af Arbejdsstridigheder, Spørgsmaal om de forskellige Forhold, der har Indflydelse paa det frembragte Produkts Værdi, Forholdet mellem Materialets Pris og Arbejdslønnen og Salgsprisen, Handelsavancen og en Række andre Spørgsmaal, der kan være af Betydning for den offentlige Menings Bedømmelse af alle disse Forhold. Jeg mener, at de her fremhævede Punkter i hvert Fald er saadanne, som burde gøres til Genstand for en nærmere Overvejelse, naar vi staar overfor en Lovgivning som den, der her er Tale om.

Jeg ved vel, at der i Øjeblikket ikke er synderlig Jordbund for saadanne Tanker, men naar man ser paa den Maade, hvorpaa Forligsinstitutionen har udviklet sig, ser man dog, hvorledes Indstillingen fra Fællesudvalget af 17. August 1908 paa væsentlige Punkter blev forbedret i sin Tid under Rigsdagens Behandling af det paagældende Lovforslag, og naar der her foreslaas den Nyordning, at man i Stedet for den enkelte Forligsmand faar 3 Forligsmænd, der i visse Tilfælde optræder i Forening, maa det ogsaa erindres, at Forholdet med Hensyn til dette Punkt endnu i 1913—14 var det, at hverken Arbejdsgiverforeningen eller de samvirkende Fagforbund vilde gaa med til en saadan Ordning, der den Gang var ønsket af den daværende Forligsmand; derimod fik man i 1912 administrativt indført en Ordning, hvorved vi fik en Stedfortræder for Forligsmanden, uden at der dog var noget egentligt Samarbejde i de enkelte Arbejdskonflikter imellem Forligsmanden og hans Stedfortræder. Det, man ikke kunde enes om endnu i 1913—14, nemlig at styrke Forligsinstitutionens Myndighed, saaledes som der her er foreslaaet, ved at udnævne 3 Forligsmænd, det er man nu fra Arbejdsgiverforeningens og de samvirkende Fagforbunds Side enig om at anbefale. Dette er et Udtryk for, hvorledes der dog paa dette Omraade sker Fremskridt, om end smaa Fremskridt.

Overfor Forhold af en saadan Samfunds betydning som de Forhold, det her drejer sig om, hvor det gælder at skabe de bedst mulige Vilkaar for Sikringen af den sociale Fred, der er af saa stor Betydning for det Genrejsningsarbejde, vi nu staar overfor, mener jeg, det vilde være naturligt, at man havde givet Rigsdagen, der er det naturlige Udtryk for Samfundsinteresserne, Tid og Lejlighed til at overveje de store og betyd-